

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/90/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620010078
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3620010078.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovaným 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v Zlatých Moravciach, trvale bytom C., D. E. F. G. XXX/XX, 2/ B. H. C., A. I., nar. XX.XX.XXXX v C. J. C., trvale bytom C. J. C., A. G. XXXX/X, 3/ K. L., nar. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom M., B. N. G. XXX/XX a 4/ O. P. I., nar. XX.XX.XXXX v Topoľčanoch, trvale bytom M., C. XXX/XX, pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. marca 2024 odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/31/2020 zo dňa 02.05.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietajú, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/31/2020 zo dňa 02.05.2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) boli obžalovaní A. B., B. H. C., A. I., K. L. a O. P. I. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodení spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 3Kv 13/19/3300-33 zo dňa 11.05.2020, ktorá bola na nich podaná dňa 13.05.2020 pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaní A. B. a B. H. I. ako členovia hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Partizánske s volacím znakom Príkon 107 v čase okolo 03:45 hodiny dňa 03.12.2016 pred vchodom do klubu Infinity, na Námestí SNP č. 143, Partizánske si pri výkone svojej právomoci riadne neplnili svoje pracovné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a z popisu služobnej činnosti policajta a to tým spôsobom, že bezodkladne nevykonali služobný zákrok za účelom zadržania páchatel'a a objasnenia trestného činu v zmysle § 2 ods. 1 písm. a), písm. b) a § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, a to ani napriek tomu, že sledovali a boli prítomní na mieste činu, kde došlo k výtržníctvu a ublíženiu na zdraví, a to fyzickým napadnutím osoba A. M. M. B., pričom po dokonaní trestného činu M. B. umožnili, aby sa voľne pohyboval a opustil miesto činu, následne po príchode na miesto činu obžalovaní K. L. a O. P. I. ako členovia hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Partizánske s volacím znakom Príkon 104 v čas okolo 03:55 hod dňa 03.12.2016 pri vchode do klubu Infinity, na Námestí SNP č. 143, Partizánske si pri výkone svojej právomoci taktiež riadne neplnili svoje pracovné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a z popisu služobnej činnosti policajta a to tým spôsobom, že po príchode na miesto činu sa po vzájomnej komunikácii s členmi hliadky s volacím znakom Príkon 107 a páchatel'om sa rozhodli, že za účelom zistenia totožnosti páchatel'a predvedú na OO PZ Partizánske, napriek tomu, že totožnosť páchatel'a bola na mieste činu hodnoverne zistená, pričom voči M. B. použili

pri predvedení donucovacie prostriedky, a to služobné putá, ktoré v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a), písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov pri služobnom vozidle na ulici páchatelovi M. B. odstránili a umožnili mu voľne odísť bez vyhotovenia úradného záznamu o predvedení v zmysle § 18 ods. 8 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, použitie donucovacích prostriedkov a predvedenie osoby nariadenému nehlásili v zmysle § 64 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, čím takto páchatelovi predmetného trestného činu umožnili opustiť miesto činu,

pretože skutok nie je trestným činom.

Vyššie uvedený rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním prokurátor v neprospech všetkých obžalovaných. V písomných dôvodoch uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaní nespĺnili povinnosti vyplývajúce z viacerých ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a zákona č. 3/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 2 ods. 1 písm. a), písm. b), § 9 ods. 1, § 18 ods. 8 a § 64 ods. 1 zákona o Policajnom zbore ako aj na § 48 ods. 3 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Ďalej uviedol, že za právomoc verejného činiteľa je potrebné považovať aj povinnosť policajta vykonať zákrok (napr. predvedenie páchatel'a), ktorým policajt zasahuje do práva a povinností inej osoby (páchatel'a), resp. ktorým zabráni v spáchaní alebo pokračovaní v trestnej činnosti, ako aj ďalšie povinnosti. Takéto konanie v sebe vykazuje znaky rozhodovania policajta, ktorého následkom je napr. obmedzenie osobnej slobody páchatel'a a jeho predvedenie, z ktorého postupu páchatel'ovi vyplývajú určité zákonom stanovené práva a povinnosti. Poukázal na to, že obžalovaní 1/ a 2/ ako príslušníci Policajného zboru a teda osoby znalé právneho poriadku Slovenskej republiky boli oboznámení s tým, že v prípade zistenia protiprávneho konania páchatel'a sú povinní mu v takomto protiprávnom konaní zabrániť, musia odhaľovať trestnú činnosť a že v službe sú povinní v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. V tejto súvislosti poukázal na to, že obžalovaný B. v telefonickom rozhovore na linku 155 uviedol, že jeden muž udrel druhého a asi má niečo zlomené. Z uvedeného podľa neho vyplýva, že obžalovaný 1/ už v tom čase musel mať dôvodné podozrenie, že bol spáchaný trestný čin výtržníctva, prípadne ublíženia na zdraví, nakoľko došlo k fyzickému útoku na životne dôležitý orgán (hlava) na mieste verejnosti prístupnom s takou intenzitou, že poškodený v dôsledku toho spadol na zem, čo vyplýva z kamerového záznamu z incidentu. Ďalej uviedol, že obžalovaní 1/ a 2/ boli prítomní pri spáchaní trestného činu, predmetný skutok osobne videli, avšak bezodkladne nevykonali služobný zákrok, páchatel'a neobmedzili na osobnej slobode a taktiež mu umožnili, aby sa voľne pohyboval v priestoroch klubu a teda konali úmyselne v rozpore so zákonom a v prospech páchatel'a trestného činu. Poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd prvého stupňa čiastočne potvrdil „že si obžalovaní 1/ a 2/ dali na „na čas“, teda reagovali na napadnutie poškodeného M. s laxným prístupom „profesorsky“ (obž. B. odpije z kávy), čo budí oprávnené pochyby o promptnej snahe „pomáhať a chrániť““ (strana 8, posledný odsek). Keďže išlo o osobu podozrivú zo spáchania trestného činu, boli obžalovaní 1/ a 2/ podľa neho povinní vykonať služobný zákrok, nakoľko sa jednalo o podozrivú osobu zo spáchania prečinu podľa § 204 ods. 1 Tr. por. Z vykonaného dokazovania podľa jeho názoru taktiež vyplýva, že obžalovaní 3/ a 4/ zadovážili páchatel'ovi skutku neoprávnený prospech tým, že po tom, ako boli voči nemu použité donucovacie prostriedky, tieto mu následne odstránili a umožnili mu voľne odísť bez vyhotovenia záznamu o predvedení, použitia donucovacích prostriedkov a zároveň túto skutočnosť neohlásili svojmu nadriadenému. Uviedol, že podstatným prvkom základnej skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. je to, že nemusí byť reálne (skutočne) spôsobená nijakej osobe žiadna škoda a ani nemusí reálne (skutočne) dôjsť ani k získaniu neoprávneného prospechu (primerane rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS/6/2000). Záverom uviedol, že trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák. je tzv. predčasne dokonaným trestným činom, nakoľko z hľadiska porušenia, či obchádzania zákonnej povinnosti zo strany verejného činiteľa ide síce o poruchový trestný čin, pretože už samotné zneužitie právomoci je poruchou vo výkone verejnej moci, avšak predčasne dokonaným je z dôvodu, že toto zneužitie právomoci zo strany verejného činiteľa nemusí mať vždy dopad do subjektívnej sféry tretej osoby, respektíve nemusí verejný činiteľ získať neoprávnený prospech, postačí pokiaľ k tomu jeho úmysel smeruje (t. j. nemusí prísť vôbec k škode inej osoby, či

k získaniu neoprávneného prospechu, postačí ak k tomu smeroval aspoň nepriamy úmysel verejného činiteľa pri zneužívaní svojej právomoci – primerane pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 5Tdo/939/2017). Na základe uvedených skutočností mal za to, že samosudca súdu prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a nevysporiadal sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na základe čoho dospel k nesprávne právnemu názoru a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaní sa písomne nevyjadrili k dôvodom odvolania prokurátora.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu poukázal na písomné odôvodnenie jeho odvolania, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.

Obžalovaný A. B. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu poukázal na správny a zákonný rozsudok súdu prvého stupňa a odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovanej B. H. C. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu poukázal taktiež na správny rozsudok súdu prvého stupňa a keďže sa s ním v celom rozsahu stotožnil, v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť. Obžalovaná B. H. C. sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu pridržala konečného návrhu jej obhajcu.

Obžalovaný K. L. nebol prítomný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu napriek riadne doručenému predvolaniu. Písomne však požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Obžalovaný O. P. I. nebol taktiež prítomný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu napriek riadne doručenému predvolaniu. Písomne však požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 28. marca 2024, na podklade podaného odvolania prokurátora v neprospech všetkých obžalovaných, ktoré bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, a ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 25. júla 2022, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku vine a o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že podané odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu – § 2 ods. 7 Tr. por., práva na obhajobu – § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov – § 2 ods. 12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) – § 2 ods. 14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania prokurátora nie je ani namietaná existencia takýchto procesných chýb konania, predchádzajúcich výrokom napadnutého rozsudku.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, podľa ktorých sa síce skutok stal v tých základných črtách, že došlo k napadnutiu A. M. M. B. v čase uvedenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku, na mieste skutku bola prítomná prvá hliadka v zložení obžalovaných 1/ a 2/, neskôr druhá hliadka v zložení obžalovaný 3/ a 4/, ale tento skutok nie je trestným činom ani priestupkom, nakoľko nemožno z preukázaného konania policajtov v čase skutku dospieť k právnemu záveru, že by úmyselne porušili prokurátorom špecifikované povinnosti dané osobitnými právnymi predpismi – zákonom č. 171/1993 Z.

z. o Policajnom zbore a zákonom č. 73/1998 o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a zneužili tak právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaných spod obžaloby. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede obžalovaných na hlavnom pojednávaní, o výpovede svedkov B. M. I., Q. F., B. C., B. A., A. M., M. B. zrealizovaných taktiež na hlavnom pojednávaní, o prečítané výpovede svedkov O. E. R. zo dňa 06.07.2017, R. G. zo dňa 06.07.2017, M. S. zo dňa 07.03.2018, B. K. zo dňa 07.03.2018, M. H. zo dňa 21.03.2018, Patrície Jehlárovej zo dňa 21.03.2018, B. K. B. zo dňa 20.06.2018, o písomnosti z vyšetrovacieho spisu, o rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/82/2017 zo dňa 11.04.2018, ako aj o prehraté videozáznamy, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu a o prehratý zvukový záznam, ktoré súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne analyzoval. Úvahy a závery súdu prvého stupňa sú tak podľa odvolacieho súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi plne stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci pritom dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými súd prvého stupňa podrobne rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním argumentov a námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než ako to urobil súd prvého stupňa. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie, podľa ktorého konanie obžalovaných uvedené vo výroku napadnutého rozsudku nie je trestným činom, je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Krajský súd totožne so súdom prvého stupňa uvádza, že obžalovaným 1/ a 2/ sa kládlo za vinu, že tým, že nevykonali služobný zákrok za účelom zadržania páchatel'a a objasnenia trestného činu, páchatel'ovi umožnili voľne sa pohybovať a opustiť miesto činu. Súd prvého stupňa správne poukázal na prípady, kedy je policajt oprávnený zaistiť osobu v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore poprípade podľa § 85 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a správne dospel k záveru, že ani jeden z týchto dôvodov na zaistenie osoby M. B. nebol v daný moment prítomný. Aj podľa krajského súdu neexistoval žiaden dôvod na zaistenie útočníka hliadkou č. 1 (obžalovaný 1/ a 2/), ktorý by mohol byť vykladaný ako akási povinnosť vykonať služobný zákrok. Jediným dôvodom sa zdala byť potreba predviesť ho na zistenie totožnosti hliadkou č. 2 (obžalovaný 3/ a 4/), avšak aj tento dôvod dodatočne odpadol, nakoľko útočník hliadke č. 2 dodatočne svoju totožnosť preukázal predložením občianskeho preukazu. Po preukázaní totožnosti už neexistoval dôvod na obmedzenie jeho osobnej slobody a preto postupovala hliadka č. 2 správne, keď zaistenú osobu prepustila. Je pravdou, že hliadka č. 2 si nespĺnila povinnosť spísať záznam o použití donucovacieho prostriedku a z predvedenia, avšak ako správne konštatoval súd prvého stupňa, toto konanie môže byť považované len za disciplinárne previnenie obžalovaných 3/ a 4/, nakoľko toto konanie nedosahuje stupeň závažnosti trestného činu. Na základe zisteného skutkového stavu krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa ustálil, že u obžalovaných 1/ a 2/ nebolo preukázané nespĺnenie povinností vyplývajúcich z ich právomoci a u obžalovaných 3/ a 4/ porušenie služobných povinností nedosahovalo s ohľadom na preukázané skutočnosti takú závažnosť, ktorá by dosahovala závažnosti trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., nakoľko v podstate išlo len o zanedbanie formálnej evidencie služobnej činnosti.

Krajský súd napokon len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré

majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o ňom a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v druhostupňovom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami prokurátora sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a náležitým spôsobom vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné a preto jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.